

I

‘Oké, vanaf hier kunnen we het zien.’ Lara Carson stopte aan de kant van de weg, deed het zijraampje naar beneden en wees naar de vallei onder hen. ‘Zie je dat L-vormige huis daar, met die witte hekken en die groene auto ervoor? Dat is het.’

Oost west, thuis best. Of misschien ook niet. Er waren achttien jaren verstreken sinds de laatste keer dat ze een voet over die drempel had gezet. Ze had geen idee hoe het er binnen nu zou uitzien.

Gigi leunde voor haar langs, terwijl ze naar het huis keek, haar kauwgumadem over haar uit blazend. ‘Voelt het raar om het weer te zien?’

‘Nee.’ Dat was niet waar. ‘Een beetje.’ Lara kneep haar dochter even in haar hand.

‘Moet je nou huilen?’

‘Waar zie je me voor aan? Ik ben geen klein kind meer. Ik ga echt niet huilen.’

Ze zaten een paar seconden in stilte te kijken naar het oude huis met zijn met klimop begroeide muren, de blauwe raamkozijnen en de netjes onderhouden tuin.

‘Oké, laten we dan maar gaan,’ zei Gigi toen. ‘Het is bijna tijd. Je wilt toch niet te laat komen op de begrafenis van je eigen vader?’

Lara was de laatste die de kerk binnen kwam. Het was net alsof ze in een film zat. Haar hoge hakken klikklakten over de grijze stenen vloer, en iedereen draaide zich om om te kijken wie er zoveel herrie veroorzaakte. Van de zeventig à tachtig aanwezigen herkende vrijwel niemand haar, en dat kwam haar goed uit. Een paar mensen herkenden haar echter wel. Ze trokken hun wenkbrauwen op en gaven elkaar een por. Lara keek hen expres even recht in de ogen alvorens haar blik af te wenden en een plaatsje te zoeken in een van de achterste rijen.

Wat een idiote situatie was dit. Het nieuwtje dat ze er was, verspreidde zich snel; het was alsof ze een soort golf van fluisteringen door de kerk zag trekken. Uiteindelijk bereikte het be-

richt de eerste rij, waar Janice zat, geflankeerd door haar zussen. Ze droeg een opvallende, zwarte hoed met veren. De drie zussen verstijfden eerst en draaiden zich toen om om haar met een ijzige blik op te nemen. Met de veren die om haar hoofd deinden leek Janice op een boze kraai die net uit bed kwam.

Was het heel erg fout om op de begrafenis van haar man slecht te denken over de rouwende weduwe? Natuurlijk was dat fout, maar in het geval van Janice was het lastig om iets aardigs te denken.

Toen het orgel begon te spelen, stond iedereen op; de kist werd binnengebracht.

Lara keek ernaar toen hij langs haar werd gedragen. Het gevoel dat dit een idiote situatie was, werd sterker. In die kist lag Charles Carson, haar vader.

Hij was dood.

En ze voelde echt helemaal niets.

Voor de kerk zat Evie te wachten tot de dienst was afgelopen. Hoewel het een gok was, had ze gewoon moeten komen. Zodra ze het overlijdensbericht van Charles Carson in de plaatselijke krant had zien staan, had ze vrij gevraagd van haar werk. De kans dat Lara op de begrafenis zou opduiken, was niet groot, maar wie weet... En als ze opdook, wilde Evie haar niet mislopen. Ooit waren ze elkaars beste vriendin geweest. Er waren zoveel onbeantwoorde vragen. Dit was een kans die ze niet kon laten lopen.

Het zou nu niet lang meer duren voordat de dienst erop zat. Ze hoorde in de verte de orgelmuziek weer aanzwellen; slepend werd 'Guide me o thou great Redeemer' ingezet. Het was warm buiten; de zon scheen genadeloos op de auto neer, en ze voelde haar haren aan haar nek plakken. Om wat frisse lucht te krijgen gooide ze het portier open en liet haar benen uit de auto hangen, daarna draaide ze haar linkerhand van links naar rechts om naar de smaragden en diamanten te kijken die zo mooi in het zonlicht schitterden. Zou Lara in de kerk zijn? Zou ze haar zo meteen voor het eerst in achttien jaar weer terugzien?

Nou ja, ze zou het zo wel merken.

De dienst was afgelopen. De opgewekte dominee kondigde aan dat bij Charles en Janice thuis hapjes en drankjes klaarstonden en dat iedereen was uitgenodigd, maar Lara ging ervan uit dat dat waarschijnlijk niet voor haar gold.

Gelukkig wilde ze er ook helemaal niet naartoe.

Vanaf haar plek op de achterste rij keek ze naar Janice en haar zussen, die als eersten de kerk verlieten. De blikken die ze haar toewierpen terwijl ze door het middenpad liepen, bevestigden haar vermoedens. De zwarte veren beefden van woede, en drie paar bleke, zwartomrande ogen boorden zich in de hare. Aangezien dit niet het moment was voor een confrontatie, wendde Lara haar blik af en wachtte tot het boosaardige trio voorbij was gelopen.

De kerk stroomde leeg. Ze bleef nog even zitten wachten tot iedereen weg was. Ze hoorde auto's starten en weggrijden. Toen het buiten eindelijk stil was geworden, stond ze op en liep naar buiten, de aangenaam warme en zonnige zomerdag tegemoet. Iedereen was vertrokken, alleen aan het eind van de oprit zag ze nog een eenzame figuur. Iemand die op het muurtje naast de openstaande hekken zat; iemand met rood haar, gekleed in een kobaltblauwe blouse en een wit rokje. Hetgeen dus betekende dat de achterkant van die rok vast onder de mosvlekken zat.

Lara probeerde haar ogen scherp te stellen, maar de afstand was te groot, en over zoveel superkrachten beschikte ze nu ook weer niet. En laat ze er nu ook niet aan hebben gedacht om haar verrekijker mee te nemen.

Maar... door iets aan de vrouw in de verte voelde ze kriebels van herkenning. Maar dat kon toch niet? Of wel...

Ze ging wat sneller lopen en toen ze dichterbij kwam, liet de roodharige vrouw zich van het muurtje glijden en begon haar kant uit te lopen. Even later spreidden ze allebei hun armen en begonnen te rennen. Het was net zo'n slow motion scène uit een Hollywoodfilm, hoewel het daarbij gewoonlijk nooit om mensen van hetzelfde geslacht ging.

'Je bent het echt,' riep Lara.

'Ik weet het.' Evie straalde, en ze omhelsden elkaar zo hard dat ze bijna geen adem meer kregen. 'O mijn god, ongelooflijk, je

bent er echt!' Ze maakte zich los om Lara's gezicht te bestuderen. 'Je vader... gecondoleerd... ben je verdrietig?'

'Nee, nee.' Verwoed schudde Lara haar hoofd. 'Je hoeft echt niet zo beleefd te doen, ik ben er alleen maar vanwege de notaris. Hij belde me en zei dat ik moest komen. Maar laten we het daar nu niet over hebben.' Ze vond het zo leuk om Evie te zien dat ze enthousiast begon te ratelen. 'Hoe gaat het met je? Je ziet er fantastisch uit! Goh, wat heb ik je gemist. Je moet me alles vertellen!'

Het was waar, het was niet in woorden uit te drukken hoe erg ze haar oudste vriendin had gemist. Maar toentertijd had er niets anders op gezeten. En moest je Evie nu eens zien, achttien jaar ouder; natuurlijk zag ze er wel wat ouder uit, maar tegelijkertijd was het alsof er helemaal niets was veranderd. Plagend draaide ze Evie iets om om naar de achterkant van haar witte rok te kijken. Vierendertig, en het lukte haar nog steeds niet om geen vlekken op haar kleren te krijgen. 'Er zit een vlek op je rok.'

'Echt? Nee hè? Hoe kan dat nou?' Net als vroeger leek Evie oprecht verbaasd. Een paar seconden sloeg ze doelloos wat op haar achterste en gaf het toen op. 'Nou ja, wat maakt het uit, jij bent er nu. Fantastisch gewoon! Ik had de hoop al bijna opgegeven, maar toen hoorde ik iemand die de kerk uit kwam, vragen: "Was zij dat? De weggelopen dochter?" Dus toen wist ik dat je er was. Iedereen is naar het huis voor drankjes en hapjes. Ga jij daar nu ook naartoe?'

'Ik moet er niet aan denken!' Lara keek op haar horloge; bijna twee uur. 'Ik heb om halfvier een afspraak bij de notaris. Maar tot die tijd heb ik niks te doen. Moet jij nog ergens naartoe of kan ik je op een lunch trakteren?'

Een kwartier later zaten ze op het terras van een café vlak bij de kerk onder het genot van een glas prosecco bij te praten. Lara, die de smaragden verlovingsring was opgevallen, kreeg alles te horen over Joël en de ophanden zijnde bruiloft. Over nog geen zes weken zou Evie Mrs. Barber worden. Joël was de ware, op wie ze al die jaren had gewacht, en ze was nog nooit zo gelukkig geweest.

Zonder er woorden aan vuil te maken kwamen ze overeen om eerst Evie haar verhaal te laten doen, dan hadden ze dat gehad. Daarna was Lara aan de beurt. Toen Evie zei: 'Vertel eens wat er is gebeurd,' nam Lara een grote slok van de ijskoude bubbeltjeswijn.

'Die mensen voor de kerk, je zei dat ze me de weggelopen dochter noemden. Was dat wat iedereen toen dacht?' Ze zette het glas voorzichtig midden op tafel. 'Ik ben niet weggelopen. Ze hebben me eruit geschopt.'

'Ik ben toen bij je langsgedaan om te kijken waar je was,' vertelde Evie. 'Je vader deed open. Hij zei alleen maar dat je weg was en dat je niet zou terugkomen. Daarna kwam Janice naast hem staan. Je had haar gezicht eens moeten zien! Alsof ze eindelijk haar zin had gekregen. Wat waarschijnlijk ook zo was. Maar ik kreeg er echt de rillingen van. Ik maakte me zulke zorgen... misschien hadden ze je wel vermoord!'

'Ik was te laat thuisgekomen,' zei Lara. 'Ik moest om elf uur thuis zijn, maar ik had de laatste bus gemist. Tegen de tijd dat ik thuiskwam, was het al bijna halftwaalf. En toen begon de ellende.' Ze ging niet in op de details, dat was nu niet aan de orde. 'Het was de ergste ruzie die we ooit hebben gehad. Janice maakte me voor alles en nog wat uit en zei dat ze wilde dat ik nooit was geboren. Mijn vader zei dat ik zijn leven verpestte en dat hij er genoeg van had, dat hij het niet langer pikte. Hij gaf me een uur de tijd om mijn spullen te pakken. En toen zei hij dat ik moest opdonderen.'

Geschokt vroeg Evie: 'Hoe kon hij dat nu doen? Je was pas zestien!'

'Dat maakte hem niet uit.' Schouderophalend dronk Lara haar glas leeg. 'Zijn besluit stond vast. Maar achteraf gezien ben ik blij dat het zo is gelopen. Hoewel het op dat moment vreselijk was. Ik ben nog nooit van mijn leven zo bang geweest.'

'Je had naar ons toe moeten komen!'

'Dat kon ik niet. Het was drie uur 's nachts. En ik wilde alleen nog maar weg. Dus dat deed ik. De rest van de nacht heb ik voor het station zitten wachten en toen heb ik de eerste de beste trein genomen die uit Bath vertrok.'

'Waar ben je heen gegaan?'

‘Ik heb mijn tante Nettie gebeld en gevraagd of ik een paar daagjes bij haar kon komen logeren.’ Bij de herinnering eraan verscheen er een glimlach op haar gezicht. ‘Nou, en dat was dat. Ik ging naar Keswick en ik ben er nooit meer weggegaan.’ ‘Keswick? In Cumbria? Daar hadden we geen idee van,’ zei Evie. ‘Niemand wist waar je was. Ik zat steeds op een telefoontje of een brief van je te wachten...’

‘Ik weet het. Sorry.’ Ze had jarenlang met een schuldgevoel rondgelopen, maar zelfs nu was ze niet in staat om Evie de rest van het verhaal te vertellen. ‘Ik wist gewoon dat ik, zolang mijn vader nog leefde, nooit meer zou teruggaan naar Bath. Dus was het gewoon gemakkelijker om alle schepen achter me te verbranden.’ Het eten werd op tafel gezet, ze praatten en dronken nog wat, en toen was het voor Lara tijd om naar haar afspraak bij de notaris aan het nabijgelegen Harington Place te gaan.

‘En ik moet weer aan het werk.’ Voordat ze afscheid namen, pakte Evie haar agenda en zei: ‘Maar nu houden we contact. Geef me alles wat je hebt... adres, e-mail, telefoonnummers, ik wil de hele rataplan. En je krijgt die van mij ook.’

Toen dat was geregeld, liep Lara met Evie mee naar haar auto. Daar omhelsden ze elkaar nog een keer stevig.

‘Je moet op de bruiloft komen,’ zei Evie smekend. ‘Dat wordt hartstikke leuk. Echt komen, hoor. Het is op 12 augustus.’ Ze kneep in Lara’s handen. ‘Zeg alsjeblieft dat je komt!’

2

Het kantoor rook zoals kantoren van notarissen altijd roken: droog, serieus en papierachtig, met ondertonen van stof en Pledge. Omdat Lara vijf minuten te vroeg was, werd ze naar de wachtkamer verwezen waar ze de keuze had uit tijdschriften die alleen notarissen leuk konden vinden.

Ach, ze had wel wat anders aan haar hoofd. Er was al zoveel gebeurd. Alles was weer opgerakeld nu ze Evie had gezien en het hele verhaal nog een keer had moeten vertellen.

Nou ja, de helft van het verhaal dan. Lara deed haar ogen dicht; ze kreeg buikkrimp van de herinneringen die haar ineens overspoelden. In de tijd voorafgaande aan die rampzalige nacht was haar leven misschien niet volmaakt geweest, maar wel hanteerbaar. Hoewel de dood van haar moeder, die drie jaar daarvoor aan kanker was gestorven, natuurlijk verschrikkelijk was geweest, vooral omdat ze achterbleef bij een vader die nooit een echte vader voor haar was geweest. Nog geen halfjaar na de begrafenis, dat beweerde hij tenminste, had hij Janice leren kennen, die zich binnen de kortste keren in hun huis had geïnstalleerd en het had gevuld met de benauwende geur van haar parfum en een grote verzameling porseleinen beeldjes. En binnen de kortste keren was Lara het vijfde wiel aan de wagen geworden, het ongewenste extraatje. Toen ze Janice een keer aan de telefoon had horen zeggen: 'Ze zit ons gewoon in de weg, waarom gaat ze niet gewoon in het leger of zo?' had haar dat niet verbaasd. Want het was ook weer niet zo dat Janice in haar aanwezigheid poeslief deed om zich vervolgens achter haar rug over haar te beklagen. Nee, meteen vanaf het begin had ze geen enkele poging ondernomen om aardig te zijn.

Al met al was het leven thuis dus behoorlijk vervelend geweest, maar omdat ze Flynn had, zat ze er minder mee dan misschien te verwachten was. Als je zestien was en het leukste vriendje ter wereld had... nou ja, dat vergoedde veel. Toentertijd had dat zo'n beetje alles vergoed. Omdat ze Flynn had, kon ze alle vervelende dingen aan. Als stelletje overleefden ze alles; samen reddden ze zich wel.

Tot die ruzie.

Elke seconde van die dag stond in haar geheugen gegrift, vanaf het moment waarop tot haar was doorgedrongen dat haar menstruatie te laat was tot aan de volgende ochtend toen ze in de trein eindelijk doodmoe in slaap was gevallen.

Het was op een vrijdagmiddag, ze had tijdens de wiskundeles zitten worstelen met trigonometrie toen plotseling tot haar was doorgedrongen welke datum het was. Normaal gesproken was ze heel regelmatig ongesteld, maar nu was ze vijf dagen over tijd. *O god, alsjeblieft niet, ze waren zo voorzichtig geweest...* Na school had ze verlamd van angst bij de drogist naar de zwan-